

Oba nižšie súdy žalobu zamietly.

Najvyšší súd dovoláciu žiadosť zamietol. Dôvody :

Podľa nesporného, v dovolacom pokračovaní nenapadnutého zistenia odvolacieho súdu bol medzi spornými stranami dojednaný služebný pomer ako je uvedené v lístku z 19. mája 1934, k spisom pripojenom. Týmto lístkom sdelil žalovaný žalobníkovi podmienky, pod ktorými by bol ochotný žalobníka do služby prijať. Obsah lístku treba vykladať so stanoviska pisateľovho, tedy tak, že podmienkami v liste uvedenými mali byť zaistené výhody pre žalovaného. Keď tedy žalovaný prijal žalobníka na dvojmesačnú skúšobnú dobu bez výpovedi, znamená to, že počas skúšobnej doby bol žalovaný oprávnený prepustiť žalobníka kedykoľvek a nie, že ho nebol oprávnený do dvoch mesiacov vôbec prepustiť, ako to mýlne vykladá dovolacia žiadosť.

Z usnesenia § 12. odst. 2. zákona č. 244/22 Sb. z. a n., ktorý tu prichádza v úvahu, že služebný pomer môže byť — pravdaže len v prvom mesiaci — zrušený kedykoľvek, vyplýva, že sa tak mohlo stať hneď pri nastúpení. Toho, aby zamestnávateľ pripustil zamestnanca k práci, toto zákonné ustanovenie nevyžaduje a zákona č. 154/1934 Sb. z. a n., ktorý pozdejšie nadobudol účinnosť, na sporný prípad použiť nemožno. Nemá preto pre riešenie sporu významu okolnosť, či žalovaný žalobníkovi, ktorý nastúpil, dal možnosť prácu skutočne konať.

Čís. 14509.

Hypotekárny veriteľ, ktorý nie je zároveň veriteľ osobný, nie je oprávnený podať návrh na vyhlásenie konkurzu.

(Rozh. z 5. IX. 1935, R III 475/35.)

Najvyšší súd napadnuté usnesenie súdu II. stolice, ktorým bolo vyrieknuté, že návrh na vyhlásenie konkurzu nemôže byť zamietnutý z dôvodov, uvedených v usnesení súdu I. stolice, rozviazal a rekursnému súdu uložil, aby vo veci znova rozhodol. Dôvody :

Nižšie soudy nepředložily návrhy S. banky na uvalení konkursu, jenž se dle č. ř. 1 nachází ve spisech K. 12/35 prvního soudu. Hledíc k tomu, že dlužnice tvrdí, že je pouze a výlučně hypotekární a nikoliv také osobní dlužnicí navrhovatelky a ze spisu z důvodu shora zmíněného nelze zjistiti, odpovídá-li toto tvrzení také přednesu navrhovatelky, nezbylo než napadené usnesení rozvázati. Po rozumu §§ 3. a 51., odst. 3. konk. ř. není totiž pohledávka za hypotekárním dlužníkem, který není zároveň také dlužníkem osobním, vůbec pohledávkou konkursní, takže by návrh musil býti zamítnut, kdyby se zjistila pravdivost uvedeného tvrzení dlužnice. Ovšem by měla po případě před takovým zamítnutím po rozumu § 69, odst. 2. druhá věta konk. ř. býti slyšena navrhovatelka.

Bude tedy na rekursním soudu, aby řízení podle shora uvedeného doplnil a pak znova rozhodl.